

Maade, at Løgen kommer der i Fattighøf ligefom mange andre Steder, — naar det er for silde. Der have de heller ingen Bøtrøggølle. Se, den Hjølp faar han, fom er fattig i § 5, den Almisse beholder han, faa længe hans Forhold blive uforandrede. Men hvem bestemmer, om hans Forhold ere uforandrede? Kun Kommunalbestyrelsen! Ret har ingen selv! og kommer han i et andet Forhold, begaar han en Handling, fom han ikke synes om, skulde han en Gang være kommet til Gilde sammen med de høje Herrer Kommunalbestyrelsesmedlemmer, og han der maatte har drukket en lige-faa høj Snaps fom disse, faa han føres fuld derfra, er det jo aabenbart, at man i Moralitetens Navn kan sige: Den Mand har forspildt sin Ret til Almisse, det er et uordentligt Levned, — øbfelt kan det vel ikke siges at være, naar Fortøringen er ham given. — Det interessante Punkt er, at medens Underføttelsen for alle andre kan nedføttes og bestemmes forfællig, er der en Præmie for dem, der en Gang have faaet den, paa at indgaa Egtteskab, thi det maa formentlig forudføttes, at den faa ikke kan nedføttes længere, men at vedkommende skal beholde den Hjølp, han hidtil har haft. Selv om han indgaa Egtteskab med en Velhaber, synes det efter denne Slutning af § 6 ikke at være muligt at anvende de almindelige Bestemmelser i Loven om, at Underføttelsen bliver borttagen, hvis den paagældendes Formuesomstændigheder blive bedre. Her synes positivt at staa, at han beholder, hvad han har, men kan ikke faa mere. Det er en Præmie for dem, fom indgaa Egtteskab, fom jeg ikke skal sige noget om. — Jeg tror, der er lidt farligt i den Maade, hvorpaa de stille Ophøldskommunen i § 7, naar de sige til den: Her ligger nu en Begøring for dig til Kommunalbestyrelsen om at komme ind under Almisseloven. Gaa I ind paa denne Begøring, skulle I i Fremtiden hde en Fjerdedel af, hvad den paagældende Familie, Mand eller Kone, skal have i Almisse efter denne Lov. Møgte I derimod at indgaa paa denne Begøring og finde noget at udføtte, faa kunne I blive frie for at hde denne Fjerdedel, thi faa blive de vedkommende nødt til at rejse hjem til deres Forsørgelses-hjem om en kortere Tid for at forførges der. Dette indeholder en Opmuntring til den paagældende Kommunalbestyrelse til at være streng i sin Opfattelse af de Betingelser, der ere nævnte i de tidligere Paragraffer afgangende denne Sag. — Bemærkningen om, at Bidraget ikke maa overføtte Halvdelen, uden at man siger, hvor meget det skal være, skal jeg ikke gentage efter den ærede tidligere

Taler, det ærede Medlem fra Rjøge (Sørup). Saadanne Smaating kunne vel jagtens rettes, thi man har vel ikke underføttvet en Erkløring paa Tro og Love om herefter ikke at enes om en eneste Forbedring i dette Lovforslag. (Berntsen: Nej.) Sa vi kende jo ikke Kontrakten, men naar det ærede Medlem fra Nøfens, fom kender Kontrakten, siger nej, maa det vel være rigtig. — Ganst særlig interessant er § 10, hvor De se, at Besvøringer fra den fattige kunne ikke appelleres, naar Amtmanden afviser dem; faa ere de dermed færdige. Saaledes stille De den ene Part: Den fattige kan ikke komme videre; naar Amtmanden ikke tager Besvøringen til Følge, faa er han færdig. Han kan ikke gaa til Appellinstansen, Indenrigsministeren. Men det kan Kommunalbestyrelsen. Naar en fattig faar Ret hos Amtmanden, vil Kommunalbestyrelsen paa Landet sige: Saa gaa vi til Indenrigsministeren forendelig at faa Ret over den fattige. Det er den ene Side af Medaillen. Det forekommer mig, at vi i al anden Lovgivning stiller bægge Parter ens med Hensyn til Appel. Skulde vi indrette det saaledes, at vi sige: her mangler Beløbet, for hvilken Appel kan gives, faa mangler Beløbet jo ogsaa for Kommunalbestyrelsen. Man plejer ellers at stille bægge Parter lige med Hensyn til Appellen her, men de højvise Herrer, der nu have lavet denne vise Almisselov, have ment, at den fattige skal lade sig nøje med Amtmandens Afvisning. Punktum! Han kan ikke gaa til Indenrigsministeren, men Kommunalbestyrelsen skal ikke nøjes med Amtet. Hvis Amtmanden bøver at give den fattige Ret, er Kommunalbestyrelsen berettiget til Appel. Det er jo fuldstændig i Flugt med hele Lovens Indhold, med hele det Dømed at holde dem godt og forsvarlig nede, fom skulle nyde godt af Loven og bevare deres ligestillede Borgerret ved en Almisseforsørgelseslov, faa at de kunne faa at føle, under hvem de fremdeles staa, naar de skulle nyde nogen Almisse. Og faa er der naturligtvis den videregaaende § 8, fom altsammen kan indantes til Indenrigsministerens Rendelse, men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa.

Jeg synes, at de Herrer paatage sig et stort Ansvar, naar de i et Øjeblik fom dette stride ind og hølpe Ministeriet til at dæmme op mod en sund og sand human Bevøgelse for at faa en virkelig Albedomsforsørgelse i Stand, medens de paa alle mulige Maader hemmelig og aabenbart virke imod os, der tilhøve en alvorlig Forhandling gennem Grundlovens Former om denne vigtige Sag og erkende, at da det er første Gang, den i en udførlig og udtøm-